

SUMAR

PROFESIA DE AVOCAT

- **CEDO: Interceptarea convorbirilor telefonice ale avocatului cu clientul. Lipsa unui remediu eficient împotriva măsurii. Secret profesional. Încălcarea art. 8 din Convenție referitor la respectarea vieții private și a secretului corespondenței.**
- **CEDO: Contract fictiv semnat de un avocat din cadrul societății de avocatură, în numele firmei. Percheziții la sediul firmei de avocați și sechestrarea computerelor tuturor avocaților din societate. Secret profesional. Încălcarea art. 8 din Convenție referitor la respectarea vieții private și a secretului corespondenței.**
- **CEDO: Limitele libertății de exprimare a avocaților. Condamnarea unui avocat pentru afirmații defăimătoare la adresa expertului, în cadrul procesului penal, nu încalcă art. 10 din Convenție**
- **CEDO: Limitele libertății de exprimare a avocaților. Afirmații defăimătoare la adresa judecătorului în cursul procesului.**
- **INPPA organizează, săptămânal, activități de pregătire continuă, la sediul UNBR din Palatul de Justiție**

NOUTĂȚI LEGISLATIVE

- **Modificări ale Legii nr. 363/2007 privind combaterea practicilor incorecte ale comercianților în relația cu consumatorii**
- **Extinderea listei documentelor care pot fi transmise online în comunicarea cu ANAF**

INTERPRETARE ACTE NORMATIVE

- **Nu există nicio rațiune obiectivă și rezonabilă pentru a aplica un tratament juridic diferit antecontractelor de vânzare cumpărare de terenuri în extravilan încheiate în formă autentică sau sub semnătură privată**
- **Prevederile art.86 alin.(6) teza întâi din Legea nr.85/2006 privind procedura insolvenței sunt neconstituționale**

- **Art.19 din Legea nr.682/2002, care exclude de la beneficiul reducerii la jumătate a limitelor pedepsei prevăzute de lege persoana care are calitate de martor și care nu a comis o infracțiune gravă, este neconstituțional**
- **Soluția legislativă de excludere a procurorului de la dezbaterile contradictorii a probelor, cuprinsă în art.374 alin.(7) teza a doua din Codul de procedură penală, este neconstituțională**
- **Art.66 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.66/2011 privind prevenirea, constatarea și sancționarea neregulilor apărute în obținerea și utilizarea fondurilor europene și/sau a fondurilor publice naționale aferente acestora declarat neconstituțional**
- **Art.19 alin.(3) din Legea partidelor politice referitor la numărul membrilor fondatori și numărul județelor din care trebuie să facă parte a fost declarat neconstituțional**
- **Interpretări ÎCCJ cu privire la aplicarea sancțiunii nulității absolute a măsurii de concediere și a deciziei de concediere pentru neacordarea preaviz cu durata minimă**
- **Plângerea formulată împotriva deciziei pronunțate de Consiliul Național de Soluționare a Contestațiilor se taxează cu 50% din valoarea contractului**
- **Art. 308 din Codul penal reprezintă o variantă atenuată a infracțiunii de delapidare prevăzute de art. 295 din Codul penal**

PROIECTE LEGISLATIVE

- **Propunerile din proiectul noului cod fiscal cu impact asupra profesiilor libere**

DREPT COMUNITAR

- **CJUE: Condiția privind inexistența unei datorii restante la bugetul de stat și/sau la bugetul local la data depunerii cererii de ajutor este contrară reglementărilor europene**

PROFESIA DE AVOCAT

CEDO: Interceptarea convorbirilor telefonice ale avocatului cu clientul. Lipsa unui remediu eficient împotriva măsurii. Secret profesional. Încălcarea art. 8 din Convenție referitor la respectarea vieții private și a secretului corespondenței.

Cazul [Pruteanu contra României \(no 30181/05\)*](#) (Hotărârea CEDO din 3.02.2015)

Prin Decizia pronunțată la data de 3 februarie 2015 Curtea Europeană a Drepturilor Omului obligă statul român să plătească reclamantului Alexandru Pruteanu despăgubiri morale de 4500 de euro pentru încălcarea art 8 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, referitor la respectarea vieții private și a secretului corespondenței.

Avocatul Pruteanu a fost angajat pentru a-l reprezenta pe C.I. într-o procedură penală.

În speță, în anul 2004, Parchetul de pe lângă Tribunalul Bacău a început urmărirea penală împotriva lui M.T.O. și a lui M.G.T, asociați la o societate comercială împotriva căreia au fost depuse mai multe plângeri penale pentru înșelăciune. Aceștia l-au mandatat pe C.I. să vândă niște imobile.

La data de 24 septembrie 2004, instanța a autorizat Ministerul Public să intercepteze și să înregistreze convorbirile telefonice ale lui M.T.O, M.G.T și C.I. pentru o perioadă de treizeci de zile. Douăsprezece dintre aceste convorbiri au fost purtate de C.I. cu avocatul său, Dl. Pruteanu.

La data de 17 martie 2005, Ministerul Public a întocmit un proces verbal prin care a pus la dispoziția Tribunalului suporturile magnetice și transcrierile înregistrărilor efectuate în baza autorizației din 24 septembrie 2004, **menționând că aceste înregistrări au fost realizate în cadrul unei proceduri penale inițiate împotriva OTM și MGT, deci alți asociați ai societății decât C.I.**

Printr-o hotărâre pronunțată la 21 martie 2005, în camera de consiliu, Tribunalul a hotărât că înregistrările sunt utile cauzei și a aprobat cererea procurorilor, ordonând sigilarea transcrierilor și a suporturilor magnetice la grefa instanței.

Avocatul Pruteanu, acționând în nume propriu, nu ca un reprezentant al CI, a formulat recurs împotriva hotărârii interlocutorii din 21 martie 2005. În cererea de recurs, reclamantul a precizat că **legislația națională nu prevede o cale de atac împotriva unei astfel de hotărâri** și a cerut instanței să declare recursul admisibil în temeiul art. 13 din Convenție. El a susținut că, în hotărârea atacată, instanța a certificat înregistrările conversațiilor avute cu CI în condițiile în care el nu a fost citat să se prezinte în cadrul procedurii și că aceste conversații au avut un caracter profesional. De asemenea, a invocat art. 91³ alineatele 2 și 7 din Codul de procedură penală, potrivit căruia conversațiile profesionale dintre un avocat și clientul său nu pot fi menționate în procesul-verbal de transcriere și nu pot fi folosite ca probe în cadrul procedurilor penale. În cele din urmă, el a subliniat faptul că interceptarea telefonului lui IC nu a fost justificată de un interes legitim, dat fiind faptul că CI nu a făcut obiectul acelei proceduri penale, și

a solicitat instanței de apel să dispună distrugerea transcrierii ale înregistrărilor conversațiilor sale cu clientul său.

Audierea în acest recurs a avut loc pe 5 aprilie 2005 în fața Curții de Apel Bacău. În observațiile sale orale, reclamantul a adăugat că practica instanțelor naționale în materie a fost de a ordona distrugerea înregistrărilor ale convorbirilor dintre avocat și clientul său. La aceeași dată, **Curtea a pronunțat o hotărâre prin care a declarat cererea de recurs inadmisibilă întrucât calea de atac nu este prevăzută de lege.**

În aceste condiții, dl. Avocat Pruteanu a făcut plângere la CEDO, pretinzând că a fost încălcat dreptul său la respectarea vieții private și secretul corespondenței, ca urmare a interceptării convorbirilor sale telefonice și lipsa remediilor legale pentru a contesta legalitatea măsurii și a solicita distrugerea înregistrărilor. El și-a întemeiat plângerea pe articolul 8 din Convenție, luat separat și coroborat cu articolul 13 al Convenției.

Curtea Europeană a Drepturilor Omului a examinat plângerea sub două aspecte, respectiv dacă au fost îndeplinite condițiile prevăzute în alin. 2 al art 8 din Convenție pentru a se justifica o astfel de ingerință în viața privată din partea autorităților publice.

Aceste condiții sunt:

- Măsura să fie prevăzută de lege
- Să constituie, într-o societate democratică, o măsură necesară pentru securitatea națională, siguranța publică, bunăstarea economică a țării, apărarea ordinii și prevenirea faptelor penale, protecția sănătății, a moralei, a drepturilor și a libertăților altora.

Cu privire la primul aspect, sintagma "prevăzute de lege" din articolul 8 § 2 din Convenție impune în primul rând ca măsura contestată să aibă o bază în dreptul intern. Aceasta implică, de asemenea, o anumită calitate a legii în cauză. Curtea a reținut că tribunalul a autorizat ascultarea în baza art 91¹ și urm. din Codul de procedură penală. Fără a aprecia asupra "calității acestei legi", Curtea a reținut că **articolele menționate nu prevăd situația specifică a persoanelor ascultate fără autorizație de interceptare.**

În ceea ce privește a doua condiție, Curtea a considerat că în acest caz, ingerința a fost motivată de necesitatea stabilirii adevărului în cadrul unei proceduri penale și, prin urmare, au avut tendința de a apăra ordinea publică. De aceea, a rămas să stabilească dacă ingerința a fost "necesară într-o societate democratică" pentru a atinge aceste obiective. În conformitate cu jurisprudența Curții, statele

contractante se bucură de o anumită marjă de apreciere în evaluarea existenței și a amplitudinii unei astfel de necesități, însă trebuie să existe și garanții adecvate și eficiente împotriva abuzurilor.

În acest caz, Curtea a observat că interceptarea convorbirilor între avocat și client constituie incontestabil o atingere adusă secretului profesional, care este baza relației de încredere între cele două persoane, astfel încât clientul putea să facă plângere pentru încălcarea dreptului său de a avea o relație confidențială cu avocatul. În egală măsură însă, avocatul poate să facă plângere pentru nerespectarea vieții private și a corespondenței, independent de dreptul de a face plângere a clientului său.

Desigur, **reclamantul nu a făcut el însuși obiectul unei autorizații de interceptare având în vedere calitatea sa de avocat al C.I. Însă nu este mai puțin adevărat că persoana în cauză trebuie să aibă posibilitatea unui control efectiv asupra modului în care sunt utilizate înregistrările.**

În această privință, Curtea a constatat că permisiunea de a înregistra conversațiile cu CI a fost emisă de o instanță, însă nu se poate concluziona că instanța a considerat a priori nevoia de acțiune în ceea ce privește persoana în cauză. Prin urmare, este necesar să se ia în considerare dacă reclamanta a avut la dispoziție un remediu a posteriori pentru a controla înregistrările în litigiu.

Având în vedere aceste argumente, Curtea a concluzionat că a fost încălcat art. 8 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, referitor la respectarea vieții private și a secretului corespondenței.

CEDO: Contract fictiv semnat de un avocat din cadrul societății de avocatură, în numele firmei. Percheziții la sediul firmei de avocați și sechestrarea computerelor tuturor avocaților din societate. Secret profesional. Încălcarea art. 8 din Convenție referitor la respectarea vieții private și a secretului corespondenței.

Hotărârea CEDO din 12.02.2015, [Cazul Yuditskaya contra Rusia](#)

Cazul se numește Yuditskaya contra Rusia, deoarece doamna Yuditskaya a fost prima reclamantă la CEDO. Plângerea sa a fost urmată de alte 4 plângeri ale colegilor săi din firma de avocatură "Biznes i Pravo", cărora **le-au fost confiscate calculatoarele, în cadrul unei proceduri penale în care era implicat un alt coleg al lor avocat.** Acesta era suspectat că a încheiat un contract fictiv de asistență juridică, în numele firmei de avocatură, cu compania de stat Kirov Perm Factory, pentru a acoperi o dare de mită.

În fapt, în cadrul unei anchete penale au existat indicii că între compania de stat respectivă și casa de avocatură "Biznes i Pravo" a fost încheiat un contract fictiv, în scopul de a acoperi o dare de mită unui executor judecătoresc. În acest context, investigatorii au primit mandate de percheziție la sediul firmei de avocatura "Biznes i pravo", cu scopul de a confisca documente care pot fi relevante pentru acest caz. Deși fiecare avocat avea calculatorul său, au fost confiscate toate calculatoarele firmei, în condițiile în care numai avocatul I.T era suspect de complicitate la infracțiunea respectivă. Însă, **instanța națională a reținut că firma de avocatură și nu avocatul individual a semnat contractual, motiv pentru care a autorizat percheziționarea sediului firmei și implicit a tuturor calculatoarelor.**

Reclamanții avocați au pretins, în special, că nu au existat motive pentru efectuarea unei percheziții la sediul firmelor lor și pentru sechestrarea computerelor lor.

Cu privire la aceste aspecte, CEDO a considerat că mandatul de percheziție a fost formulat în termeni foarte generali, oferind anchetatorilor un drept de apreciere discreționară în efectuarea percheziției. **CEDO a criticat faptul că instanța națională nu a explicat de ce nu ar fi suficientă o percheziție doar la calculatorul utilizat de avocatul implicat. Mai mult decât atât, în mandatul emis de judecător nu a fost atinsă problema ca datele sunt acoperite de secretul profesional trebuie să fie protejate, deși era conștient de faptul că reclamanții sunt membrii unui barou și dețin documente confidentiale.** Potrivit jurisprudenței Curții, mandatele de percheziție trebuie să fie elaborate, pe cât posibil, într-un asemenea mod încât impactul lor să se situeze în limite rezonabile.

Având în vedere materialele care au fost inspectate și confiscate, CEDO a constatat că perchezițiile aduc atingere secretului profesional într-o măsură disproporționată în raport cu scopul legitim urmărit. Curtea reamintește, în acest sens, că, în cazul în care este implicat un avocat, o violare a secretului profesional ar putea avea repercusiuni asupra bunei administrări a justiției și, prin urmare, cu privire la drepturile garantate de articolul 6 din Convenție, referitor la dreptul la un proces echitabil.

În concluzie, Curtea consideră că cercetarea efectuată în **absența unei suspiciuni rezonabile sau a oricăror măsuri de protecție împotriva "interferențelor" cu secretul profesional la birourile de avocatura ale reclamanților și confiscarea computerelor lor a mers dincolo de ceea ce a fost "necesar într-o societate democratică"** pentru a atinge scopul legitim urmărit. Prin urmare, a existat o încălcare a articolului 8 din Convenție.

CEDO: Limitele libertății de exprimare a avocaților. Condamnarea unui avocat pentru afirmații defăimătoare la adresa expertului, în cadrul procesului penal, nu încalcă art. 10 din Convenție

Fuchs contra Germaniei Decizia CEDO din 27 ianuarie 2015

În acest caz, un avocat s-a plâns la CEDO că i-a fost încălcat dreptul la liberă exprimare prevăzut de art. 10 din Convenție, în contextul în care a fost **supus unor sancțiuni penale și disciplinare sub acuzația că ar fi defăimat un expert numit de către procuratură, în timp ce reprezenta un client.**

În octombrie 2004, în timp ce reprezenta un client acuzat că descărca pornografie infantilă pe calculatorul său, domnul Fuchs a afirmat că un expert privat, mandatat de procuror pentru a decodifica fișierele de date, ar fi manipulat înregistrările pentru a obține rezultatul dorit de procurori și că firma pentru care expertul lucra avea un interes personal în obținerea anumitor rezultate: "Dovezile se bazează pe fișierele găsite la inculpat, care au fost alterate, ceea ce înseamnă că evaluarea acestora se realizează pe un dosar nou creat de către experți. Lipsește o descriere amănunțită cu privire la modul în care au fost create aceste fișiere noi. Este cert că fără o modificare prealabilă a fișierelor salvate de către poliție, acestea nu pot fi descifrate. Prin urmare, datele prezentate sunt extrem de dubioase. Din acest motiv, metodele ar trebui să fie transparente înainte de începerea procesului pentru că altfel nu va exista expertiză independentă. Compania privată de expertiză are un interes personal considerabil în rezultate de succes, indiferent dacă rezultatele sunt corecte sau sunt constatări după producerea unui obiect de investigație, care conține rezultatul dorit ", a spus avocatul.

Expertul a depus o plângere împotriva domnului Fuchs, care a fost condamnat pentru defăimare la plata unei amenzi. Hotărârea a fost confirmată în apel în septembrie 2007.

În cadrul procedurilor în fața comisiei disciplinare a avocaților, reclamantul a fost mustrat și amendat pentru încălcarea obligației de a-și exercita profesia conștiincios și pentru încălcarea statutului profesional.

În octombrie 2010 și, respectiv, martie 2011, Curtea Constituțională Federală a refuzat să admită plângerea avocatului împotriva deciziilor pronunțate împotriva sa în cele două proceduri: la instanță și la comisiile de disciplină ale avocaților.

În acest context, avocatul a depus plângere la CEDO în temeiul art.10 din Convenție privind libertatea de exprimare. Reclamantul s-a mai plâns, în temeiul articolului 8 al Convenției, că prin condamnarea sa penală a fost încălcat dreptul la libertatea profesiei și vieții sale private, precum și în temeiul art 6

deoarece procesul nu a fost soluționat în termen rezonabil. În temeiul articolului 13 din Convenție el s-a mai plâns că i-a fost refuzat un remediu eficient împotriva procedurilor disciplinare. De asemenea, s-a plâns că a fost discriminat pentru că a reprezentat o persoană suspectată de acte pedofile, fiind încălcat astfel în conformitate cu articolul 14 din Convenție.

Curtea a constatat că instanțele germane au adus motive relevante și suficiente pentru deciziile lor și a remarcat că **apărarea intereselor clientului nu dă dreptul avocatului să sugereze că expertul a falsificat elemente de probă. Declarațiile avocatului nu vizau o critică obiectivă a activității expertului în cazul clientului său, ci o remarcă generală potrivit căreia concluziile acestuia sunt inutilizabile.**

Curtea consideră că experții autorizați ar trebui să-și poată îndeplini sarcinile fără a suferi perturbări neobișnuite, dacă acestea în exercițiul profesiei lor.

Având în vedere toate elementele cazului, Curtea a constatat că acestea nu dezvăluie nici o aparență de încălcare a drepturilor și libertăților prevăzute în Convenție sau de Protocoalele sale.

Rezultă că, de asemenea, această parte a cererii este vădit nefondată și trebuie respinsă în conformitate cu articolul 35 §§ 3 (a) și 4 din Convenție

Curtea a declarat, în unanimitate, că cererea reclamantului este inadmisibilă. Această decizie este definitivă.

CEDO: Limitele libertății de exprimare a avocaților. Afirmatii defăimătoare la adresa judecătorului în cursul procesului.

[Kincses contra Ungariei](#) Hotărârea CEDO din 27 ianuarie 2015

Un avocat maghiar s-a plâns că la CEDO că i-a fost încălcat dreptul la liberă exprimare deoarece a fost amendat pentru că a criticat un judecător în cursul unui proces. Într-o cerere de apel împotriva unei hotărâri pronunțate împotriva clientului său, avocatul a inclus și solicitare de sesizare a autorității responsabile pentru inițierea procedurilor de examinare competența profesională a judecătorului din prima instanță, susținând că acesta este incompetent profesional și că îl detestă pe pârât. Afirmările au fost următoarele: "Deoarece hotărârea reflectă opinia personală a judecătorului și nu a fost bazată pe niciun element de probă, nu putem să nu punem în discuție competența profesională a judecătorului ședinței. Comportamentul său a fost ghidat fie de simpatie pentru reclamant, fie de o aversiune pentru pârât și acest lucru a fost, de asemenea, vizibil în hotărâre. Într-un stat de drept, acțiunea trebuie să se

bazeze pe independența constituțională a judecătorilor și o astfel de părtinire judiciară nu poate fi admisă. Pe baza celor de mai sus, pe lângă cererea noastră de apel, solicităm Tribunalul Regional Județean să transmită sesizarea noastră a autorității responsabile pentru inițierea procedurilor de examinare a competenței profesionale a judecătorului”

Însă, instanța de apel a trimis o sesizare a la Baroul din care face parte avocatul în vederea inițierii procedurilor de sancționare disciplinară a acestuia pentru folosirea unui ton jignitor la adresa instanței. Acesta a fost sancționat de comisia de disciplină a Baroului, care a constatat că limbajul folosit la adresa instanței este inacceptabil și prejudiciează reputația profesiei de avocat. În urma soluționării contestației făcute de avocat, comisia de disciplină a Asociației Barourilor a menținut prima decizie. Avocatul a contestat deciziile comisiilor de disciplină în instanță și a pierdut în toate gradele de jurisdicție.

În acest context a făcut plângere la CEDO, susținând că i-a fost încălcat dreptul la liberă exprimare, prevăzut de art. 10 din Convenție.

În analiza plângerii, Curtea a reiterat faptul că **articolul 10 privind libertatea de exprimare este aplicabil nu numai informațiilor sau ideilor care sunt primite favorabil sau sunt considerate ca inofensive sau ca ori indiferente, dar și celor care offensează, șochează sau deranjează.**

Însă, aceste afirmații trebuie privite și din perspectiva paragrafului 2 al art. 10, care prevede că exercitarea libertății de exprimare poate fi supusă unor formalități, condiții, restrângeri sau sancțiuni prevăzute de lege și care constituie măsuri necesare într-o societate democratică.

Prin urmare, în speță, Curtea a urmărit să stabilească dacă ingerința a fost "necesară într-o societate democratică" și anume dacă autoritățile naționale au aplicat standarde care au fost în conformitate cu principiile enunțate la articolul 10, dacă autoritățile s-au bazat pe o evaluare acceptabilă a faptelor relevante și dacă a existat o încălcare a unui echilibru just între necesitatea de a proteja autoritatea sistemului judiciar pe de o parte și protecția libertății de expresie a reclamantului, pe de altă parte.

În opinia Curții, adjectivul "necesar" implică o nevoie socială presantă.

Interesant este că, în considerentele hotărârii, Curtea ține un veritabil discurs cu privire la conduita pe care trebuie să o abordeze avocatul atât în cursul procesului, cât și față de public.

Curtea a menționat în hotărâre că **"statutul special al avocaților le oferă o poziție centrală în administrarea justiției ca intermediari între public și instanțele de judecată. O astfel de poziție explică restricțiile uzuale în conduita membrilor barourilor".**

Rolul de apărători ai intereselor clienților lor presupune alegerea lor cu privire la relevanța și utilitatea argumentelor. Ei se pot găsi în situația delicată în care trebuie să decidă dacă trebuie să obiecteze sau nu ori să facă plîngere față de comportamentul instanței, interesele clienților lor. În timpul procedurilor în fața instanței s-ar putea, de exemplu, să se simtă constrânși în opțiunile lor în pledoarii, acte procedurale etc., eventual în detrimentul potențial al cazului clientului lor. Pentru ca publicul să aibă încredere în administrarea justiției, trebuie să aibă încredere în capacitatea profesiei de avocat de a oferi o reprezentare eficientă. Rezultă că orice "efect șocant" chiar al unei pedeapse relativ ușoare este un factor important care trebuie luat în considerare în realizarea echilibrului adecvat între instanțe și avocați, în contextul unei administrări eficiente a justiției .

Curtea reamintește, în acest context, că avocații au cu siguranță dreptul de a comenta în public cu privire la administrarea justiției, însă critica lor nu trebuie să depășească anumite limite. În această privință, trebuie să se țină seama de necesitatea de a găsi echilibrul corect între diferitele interese implicate, care includ dreptul publicului de a primi informații care decurg din decizii judecătorești, cerințele unei bune administrări a justiției și demnitatea profesiei de avocat.

În continuare, Curtea reține însă că, în speță, reclamantul a acționat în calitate de reprezentant legal al unui client în cadrul unei proceduri civile. În observațiile scrise, pe care le-a pregătit în această calitate, el a acuzat judecătorul ședinței de incompetență profesională. Rezultă că, în împrejurările cauzei, echilibrul dintre cerința de protecție a interesului unei bune administrări a justiției și demnitatea profesiei de avocat nu sunt evaluate în contextul unor discuții deschise privind de chestiuni de interes public sau a libertății presei

În cele din urmă, pentru a evalua proporționalitatea ingerinței, Curtea a considerat că și natura și gravitatea sancțiunilor aplicate sunt factori care trebuie luați în considerare. În această privință, Curtea observă că reclamantul a fost pur și simplu amendat, într-un quantum care nu este excesiv, în cursul procedurilor disciplinare, care nu au fost făcute publice și au avut nicio consecință privind dreptul de a exercita profesia., a fost impusă .

Având în vedere cele de mai sus, Curtea a considerat că motivele invocate de Colegiul disciplinar și instanțele naționale au fost suficiente și pertinente pentru a justifica ingerința și că sancțiunea aplicată reclamantei nu a fost disproporționată în raport cu scopul legitim urmărit. Interferența poate fi astfel în mod rezonabil considerată necesară într-o societate democratică pentru a proteja sistemul judiciar, în sensul articolului 10 § 2.

INPPA organizează, săptămânal, activități de pregătire continuă, la sediul UNBR din Palatul de Justiție

Avocații interesați pot trimite propuneri pentru teme de interes la dezbaterile viitoare!

Institutul Național pentru Pregătirea și Perfecționarea Avocaților – INPPA – implementează strategia de formare și perfecționare continuă a avocaților (art. 2 alin. 1 din Regulamentul INPPA), ținând cont de faptul că Departamentul pentru formare profesională continuă din cadrul Institutului elaborează programe de formare profesională continuă – cursuri de scurtă durată (art. 31 lit. b și c din Regulamentul INPPA).

Informăm avocații din barourile de avocați din circumscripțiile Curții de Apel București și a Curților de Apel învecinate că începând cu data de 19 februarie 2015, în sediul UNBR (Palatul de Justiție, Splaiul Independenței nr. 5, sector 5), INPPA organizează între orele 17.00 – 20.00, activități de formare profesională continuă, după următorul program:

I. 19 februarie 2015, ora 17.00, dezbateră cu tema: Răspunderea penală a persoanei juridice. Discuțiile vor fi moderate de domnul avocat lector univ. dr. Petruț Ciobanu. Invitat: doamna asistent universitar doctor Andra Trandafir – Facultatea de Drept, Universitatea din București

II. 26 februarie 2015, ora 17.00, dezbateră cu tema: Sfera de aplicare a ordonanței de plată. Accepțiunea noțiunii de „creanță certă, lichidă și exigibilă”. Discuțiile vor fi moderate de domnul avocat lector univ. dr. Claudiu Constantin Dinu. Invitat: domnul asistent universitar dr. Liviu Zidaru – judecător la Curtea de Apel București.

III. 05 martie 2015, ora 17.00, dezbateră cu tema: Excluderea probelor nelegal sau neloial administrate. Discuțiile vor fi moderate de domnul avocat lector univ. dr. Petruț Ciobanu. Invitat: domnul judecător Daniel Grădinaru – vicepreședinte al Curții de Apel București.

IV. 12 martie 2015, ora 17.00, dezbateră cu tema: Regimul juridic al cauțiunii în materia măsurilor asigurătorii și a măsurilor provizorii în cadrul procesului civil. Discuțiile vor fi moderate de domnul avocat conf. univ. dr. Traian Briciu. Invitat: domnul Bogdan Dumitrache – executor judecătoresc.

V. 19 martie 2015, ora 17.00, dezbateră cu tema: Acordul de recunoaștere a vinovăției. Discuțiile vor fi moderate de domnul avocat lector univ. dr. Petruț Ciobanu. Invitat: doamna Lăncrănjan Alexandra – procuror la Parchetul de pe lângă Tribunalul București.

Aceste dezbateri se vor organiza săptămânal, pe tot parcursul anului, temele alese fiind atât de drept civil/procesual civil, cât și de drept penal/procesual penal.

În cadrul susținerii acestor teme de formare profesională continuă, dezbaterile vor avea caracter interactiv, fiind invitați și reprezentanți ai altor profesii juridice/judiciare (magistrați, executori judecătorești, notari publici, practicieni în insolvență).

Dezbaterile vor avea loc în sala Comisiei Permanente a UNBR și a Comisiei Centrale de Disciplina (sala E 24) de la etajul 1 al Palatului de Justiție (localizată deasupra garderobei).

Accesul se face pe la intrarea principală a Palatului de Justiție, iar participanții se vor identifica la intrare cu cardul de avocat.

Înscrierile se fac prin email, la adresa de email: conferinte@inppa.ro. Numărul de locuri pentru fiecare dezbatere este limitat la 25. Înscrierea se va realiza prin email, cu indicarea datelor de contact (nume și prenume, baroul, adresă de email și număr de telefon), numărul maxim de locuri fiind ocupat în ordinea primirii cererilor de înscriere. Primele 25 de persoane înscrise astfel vor fi contactate, având obligația achitării taxei de 60 de lei / dezbatere, în 24 de ore de la confirmarea înscrierii. Dovada plății va fi comunicată prin email (contabilitate@inppa.ro) în 24 de ore de la confirmarea înscrierii, în caz contrar, locul devenind disponibil.

Taxa urmează a se achita prin ordin de plată sau transfer bancar, în contul INPPA (IBAN: RO56RNCB0082044172480001, B.C.R. București, Sucursala Unirea, CIF: 16137943). Persoanele care doresc emiterea unei facturi pentru suma achitată, vor preciza odată cu comunicarea confirmării plății și datele de facturare.

Pentru participarea la oricare din temele de dezbatere, se vor acorda 3 puncte de pregătire profesională continuă.

NOUTĂȚI LEGISLATIVE

Modificări ale Legii nr. 363/2007 privind combaterea practicilor incorecte ale comercianților în relația cu consumatorii

La data de 11.02.2015, Camera Deputaților (decizională) a adoptat Legea pentru modificarea Legii nr. 363/2007 privind combaterea practicilor incorecte ale comercianților în relația cu consumatorii și armonizarea reglementărilor cu legislația europeană privind protecția consumatorilor, precum și pentru completarea art. 32 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 97/2001 privind reglementarea producției, circulației și comercializării alimentelor. În prezent, legea se află la promulgare.

Noua reglementare conține o serie de clarificări pentru a se asigura o corectă transpunere a Directivei 2005/29/CE, ca urmare a observațiilor primite de la serviciile Comisiei Europene. Aceste clarificări se referă la noțiunea de deformare substanțială a comportamentului economic al consumatorilor, la prevederile privind situațiile în care o practică comercială poate fi considerată incorectă, precum și la o serie de puncte cuprinse în Anexa nr. 1 a actului normativ.

Astfel, noua reglementare preia fidel din Directivă noțiunea de "deformare substanțială a comportamentului economic al consumatorilor" prin care se înțelege "folosirea unei practici comerciale cu scopul de a afecta în mod considerabil capacitatea consumatorilor de a lua o decizie în cunoștință de cauză, determinându-l astfel să ia o decizie pe care altfel nu ar fi luat-o".

Amenzile pentru practicile comerciale incorecte s-au dublat în noua reglementare, acestea fiind cuprinse între 2.000 și 100.000 lei.

O serie de modificări au fost aduse și Anexei 1, care conține o listă neexhaustivă a practicilor comerciale considerate incorecte în orice situație

Punctul 6 din secțiunea „Practici comerciale înșelătoare” referitor la lansarea unei invitații de a cumpăra produse a fost reformulat astfel încât să se înțeleagă că pentru a fi considerată practică înșelătoare, invitația (publicitatea) trebuie să se fi făcut pentru un anumit produs, însă scopul real să fie promovarea unui produs diferit. Cu alte cuvinte, lansarea unei invitații de a cumpăra un produs la un anumit preț, cu scopul ascuns de a promova alt produs.

Potrivit punctului 6 reformulat, este considerată practică incorectă "Lansarea unei invitații de a cumpăra produse la un anumit preț, pentru ca apoi, în scopul promovării unui produs diferit, comerciantul să recurgă la una dintre următoarele fapte:

- a) refuzul prezentării articolului care a făcut obiectul publicității;
- b) refuzul luării comenzii privind respectivul articol sau a livrării în cadrul unui termen rezonabil;

c) prezentarea unui eșantion cu defecte”.

Punctul 14 din secțiunea „Practici comerciale înșelătoare” referitor la operarea sau promovarea unui sistem promoțional piramidal a fost clarificat în sensul că un consumator trebuie să ofere o contraprestație pentru ca practica descrisă la acest punct să fie considerată una incorectă.

Astfel, este considerată practică înșelătoare, ”Crearea, operarea sau promovarea unui sistem promoțional piramidal, în care consumatorul oferă o contraprestație, inclusiv în produse, servicii sau bani, în schimbul posibilității de a primi compensație, ce provine în special ca urmare a introducerii unui alt consumator în system decât ca urmare a vânzării sau consumului produselor.”

Punctul 8 din ”Secțiunea Practici comerciale agresive” a fost reformulat în sensul că se consideră practică comercială incorectă atunci când simpla solicitare din partea unui consumator a unui premiu sau a altui beneficiu este condiționată de plata unei sume de bani ori de suportarea unui cost de către acestea. Conform prevederii actuale, fapta era considerată încorectă numai dacă consumatorul ar fi intrat în posesia premiului.

Conform noii formulări a punctului 8, lit b)” Crearea falsei impresii consumatorului că a câștigat deja, va câștiga sau că, dacă va face un anumit lucru, va câștiga un premiu sau un alt beneficiu echivalent, când, în realitate, este valabilă una dintre următoarele situații: (...) b) orice acțiune întreprinsă în vederea solicitării premiului sau a altui beneficiu echivalent este condiționată de plata unei sume de bani ori de suportarea unui cost de către consumator.”

Extinderea listei documentelor care pot fi transmise online în comunicarea cu ANAF

*[Ordinul Ministerului Finanțelor Publice nr. 161 din 17 Februarie 2015 pentru modificarea și completarea Procedurii de comunicare prin mijloace electronice de transmitere la distanță între Agenția Națională de Administrare Fiscală și persoanele fizice, aprobată prin Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 1.154/2014](#), publicat în Monitorul Oficial nr. 0130 din 20.02.2015

Prin serviciul „Spațiul privat virtual” se oferă utilizatorilor posibilitatea de identificare cu certificat digital sau nume-parolă-OTP, modificarea profilului, efectuarea a trei tipuri de cereri de documente, descărcarea a patru tipuri de documente și monitorizarea accesului în sesiuni de lucru securizate. Programul a fost implementat la 15 septembrie 2014, pentru un număr redus de documente (A se vedea

newsletter UNBR septembrie: [Procedura de comunicare prin mijloace electronice între ANAF și persoanele fizice](#))

Conform calendarului agreat la nivelul Ministerului Finanțelor Publice cu privire la extinderea serviciului „Spațiul privat virtual”, prin Ordinul 161 din 17 Februarie 2015 sunt incluse în lista documentelor emise de organul fiscal și comunicate contribuabilului în mod automat a următoarelor decizii de impunere pentru veniturile realizate începând cu anul 2015:

- decizii de impunere privind plățile anticipate cu titlu de impozit pe venit/contribuții de asigurări sociale de sănătate, precum și privind obligațiile de plată cu titlu de contribuții de asigurări sociale (formular 260);
- decizii de impunere privind plățile anticipate cu titlu de contribuții de asigurări sociale de sănătate pentru veniturile din cedarea folosinței bunurilor (formular 650).

INTERPRETARE ACTE NORMATIVE

CCR: Nu există nicio rațiune obiectivă și rezonabilă pentru a aplica un tratament juridic diferit antecontractelor de vânzare cumpărare de terenuri în extravilan încheiate în formă autentică sau sub semnătură privată

*[Decizia Curții Constituționale nr 755 din 16 Decembrie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 20 alin. \(1\) teza privitoare la antecontracte din Legea nr. 17/2014 privind unele măsuri de reglementare a vânzării-cumpărării terenurilor agricole situate în extravilan și de modificare a Legii nr. 268/2001 privind privatizarea societăților comerciale ce dețin în administrare terenuri proprietate publică și privată a statului cu destinație agricolă și înființarea Agenției Domeniilor Statului](#), publicată în Monitorul Oficial nr. 0101 din 9 .02.2015

Curtea constituțională a admis excepția și a constatat că prevederile art.20 alin.(1) din Legea nr.17/2014 referitoare la exceptarea de la aplicarea Legii nr.17/2014 a antecontractelor autentificate la notariat anterior intrării în vigoare aacesteia sunt neconstituționale.

Art.20 alin.(1) din Legea nr.17/2014

” Prevederile prezentei legi nu se aplica antecontractelor (...) care au fost autentificate la notariat anterior intrării în vigoare a acesteia”

Principalele argumente care au stat la baza acestei decizii constau în faptul că articolul criticat instituie o poziție privilegiată persoanelor care au încheiat antecontract de vânzare cumpărare în formă autentică față de cele care au încheiat același act sub semnătură privată și că nu există niciun criteriu obiectiv și rational pentru ca legiuitorul să fi instituit această diferențiere. Deși efectele antecontractului de vânzare cumpărare sunt aceleași, indiferent în forma în care au fost încheiate, cei care le-au încheiat în formă autentică beneficiază de un tratament juridic privilegiat, nemaifiind supuși procedurilor speciale privind exercitarea drepturilor de preemțiune prin Agenția Domeniilor Statului, instituite de Legea 17/2014

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea a reținut că, în cauzele deduse soluționării instanțelor de judecată, autorii excepției de neconstituționalitate au încheiat acte intitulate „Antecontract de vânzare-cumpărare”, sub forma unor înscrisuri atestate de către un avocat, în baza legii de organizare a profesiei, cu privire la terenuri agricole situate în extravilan, urmând ca la o dată ulterioară, prevăzută expres, părțile să încheie contractele de vânzare-cumpărare în formă autentică. Ca urmare a refuzului promitentului-vânzător de a se prezenta la notariat, beneficiarul promisiunii de vânzare a sesizat instanța de judecată, solicitând pronunțarea unei hotărâri care să țină loc de contract, în temeiul art.1.669 din Codul civil. În cursul soluționării cauzei a intrat în vigoare **Legea nr.17/2014, care instituie o procedură derogatorie de la cea de drept comun** (respectiv de la prevederile art.1.730 și următoarele din Codul civil) cu privire la exercitarea dreptului de preemțiune în cazul vânzării unui teren agricol situat în extravilan.

Această procedură derogatorie constă în prevederile potrivit cărora, în cazul terenurilor agricole situate în extravilan, se instituie un drept de preemțiune al coproprietarilor, arendașilor, proprietarilor vecini, precum și al statului român, prin Agenția Domeniilor Statului, în această ordine, la preț și în condiții egale.

Diferențele esențiale între reglementarea de drept comun cuprinsă în Codul civil, și dispozițiile Legii nr. 17/2014 constau în obligativitatea parcurgerii procedurii special reglementate în art.3, 4, 6, 7 și 9 din Legea nr. 17/2014, de natură a asigura o transparență extinsă a vânzării, precum și în sancțiunea nulității absolute a vânzării, în cazul în care aceasta s-a realizat la un preț mai mic decât cel cerut în oferta de vânzare sau în condiții mai avantajoase.

Prin urmare, având în vedere excepția instituită de textul de lege criticat (art. 20, alin 1 din Legea nr. 17/2014) această procedură derogatorie nu era aplicabilă în cazul în care părțile încheiaseră un antecontract de vânzare în formă autentică, anterior intrării în vigoare a legii nr. 17/2014.

Această lege era aplicabilă numai antecontractelor încheiate anterior, care nu au fost autentificate la notariat.

Analizând cauza, Curtea a constatat că ”persoanele care au încheiat antecontracte de vânzare în formă autentică, pe de o parte, și persoanele care au încheiat antecontracte de vânzare fie sub forma unui înscris sub semnătură privată, fie sub forma unui înscris atestat de către un avocat, pe de altă parte, având ca obiect terenuri agricole situate în extravilan, se află în aceeași situație juridică, întrucât efectele antecontractului de vânzare cumparare sunt aceleași: obligația de a încheia în viitor contractul de vânzare. Astfel, atât antecontractul încheiat în formă autentică, cât și cel neautentificat nu realizează însuși transferul dreptului de proprietate, generând doar obligația părților de a încheia în viitor contractul de vânzare”. În consecință, având în vedere că situațiile juridice în care se află părțile antecontractului de vânzare încheiat în formă autentică, cât și ale celui neautentificat nu diferă în esență, nu poate fi justificată nici aplicarea, în privința acestora, a unui tratament juridic diferit.

Valorizarea diferențiată a antecontractelor de vânzare, respectiv în funcție de criteriul formei încheierii actului, are drept consecință consacrarea unui tratament juridic diferit între persoane care au încheiat antecontracte de vânzare având ca obiect terenuri agricole situate în extravilan, aspect în legătură cu care **Curtea a analizat dacă se întemeiază pe un criteriu obiectiv și rațional.**

Potrivit Curții, în speță, **nu se poate reține nicio rațiune obiectivă și rezonabilă în sensul opțiunii legislative analizate (diferențierea act autentic — act sub semnătură privată), opțiune care nu înlătură nicio inegalitate de fapt sau de drept, ceea ce echivalează cu instituirea unui tratament juridic diferențiat sub forma unui privilegiu în favoarea persoanelor care au încheiat un antecontract authentic**, aceștia nefiind obligați să parcurgă procedura special reglementată în art.3, 4, 6, 7 și 9 din Legea nr. 17/2014.

În consecință, se conferă dreptului lor de creanță o poziție distinctă, diferențiată și mai avantajoasă față de cel al persoanelor care au încheiat un antecontract sub semnătură privată. Având în vedere cele de mai sus, Curtea reține că acordarea unei poziții privilegiate dreptului de creanță al persoanelor care au încheiat un antecontract de vânzare-cumpărare authentic contravine art.16 alin.(1) în componenta sa

referitoare la interzicerea privilegiilor raportat la art.44 alin.(2) din Constituție, teza referitoare la garantarea și ocrotirea în mod egal a dreptului de proprietate private.

Prevederile art.86 alin.(6) teza întâi din Legea nr.85/2006 privind procedura insolvenței sunt neconstituționale

În ziua de 24 februarie 2015, Plenul Curții Constituționale a admis, cu majoritate de voturi, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.86 alin.(6) din Legea nr.85/2006 privind procedura insolvenței, potrivit căroră: „Prin derogare de la prevederile Legii nr. 53/2003 - Codul muncii, cu modificările și completările ulterioare, după data deschiderii procedurii, desfacerea contractelor individuale de muncă ale personalului debitoarei se va face de urgență de către administratorul judiciar/lichidator, fără a fi necesară parcurgerea procedurii de concediere colectivă. Administratorul judiciar/lichidatorul va acorda personalului concediat doar preavizul de 15 zile lucrătoare.”

Prin urmare, după publicarea deciziei în Monitorul Oficial, în privința preavizului vor deveni aplicabile dispozițiile din Codul muncii dacă, în 45 de zile de la publicare, Parlamentul sau Guvernul, după caz, nu pun de acord prevederile neconstituționale cu dispozițiile Constituției.

Argumentațiile reținute în motivarea soluțiilor pronunțate de Plenul Curții Constituționale vor fi prezentate în cuprinsul deciziilor, care se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art.19 din Legea nr.682/2002, care exclude de la beneficiul reducerii la jumătate a limitelor pedepsei prevăzute de lege persoana care are calitate de martor și care nu a comis o infracțiune gravă, este neconstituțional

În ziua de 26 februarie 2015, Plenul Curții Constituționale a luat în dezbatere excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.19 din Legea nr.682/2002 privind protecția martorilor, potrivit căroră: „Persoana care are calitatea de martor, în sensul art. 2 lit.a) pct.1, și care a comis o infracțiune gravă, iar înaintea sau în timpul urmăririi penale ori al judecării denunță și facilitează identificarea și tragerea la răspundere penală a altor persoane care au săvârșit astfel de infracțiuni beneficiază de reducerea la jumătate a limitelor pedepsei prevăzute de lege.”

Cu majoritate de voturi, a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că soluția legislativă reglementată de art.19 din Legea nr.682/2002, care exclude de la beneficiul reducerii la jumătate a limitelor pedepsei prevăzute de lege persoana care are calitate de martor, în sensul art.2 lit.a pct.1 din lege, și care nu a comis o infracțiune gravă, este neconstituțională.

Argumentațiile reținute în motivarea soluțiilor pronunțate de Plenul Curții Constituționale vor fi prezentate în cuprinsul deciziilor, care se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Soluția legislativă de excludere a procurorului de la dezbaterile contradictorii a probelor, cuprinsă în art.374 alin.(7) teza a doua din Codul de procedură penală, este neconstituțională

În ziua de 26 februarie 2015, Plenul Curții Constituționale a luat în dezbateri excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.374 alin.(7) teza a doua din Codul de procedură penală, potrivit cărora „Probele administrate în cursul urmăririi penale și necontestate de către părți nu se readministrează în cursul cercetării judecătorești. Acestea sunt puse în dezbaterile contradictorii a părților și sunt avute în vedere de instanță la deliberare.”

Cu unanimitate de voturi, a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că soluția legislativă de excludere a procurorului de la dezbaterile contradictorii a probelor, cuprinsă în art.374 alin.(7) teza a doua din Codul de procedură penală, este neconstituțională

Argumentațiile reținute în motivarea soluțiilor pronunțate de Plenul Curții Constituționale vor fi prezentate în cuprinsul deciziilor, care se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art.66 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.66/2011 privind prevenirea, constatarea și sancționarea neregulilor apărute în obținerea și utilizarea fondurilor europene și/sau a fondurilor publice naționale aferente acestora declarat neconstituțional

La data de 26 februarie 2015, Plenul Curții Constituționale a admis, cu unanimitate de voturi, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.66 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.66/2011 privind prevenirea, constatarea și sancționarea neregulilor apărute în obținerea și utilizarea fondurilor europene și/sau a fondurilor publice naționale aferente acestora. Dispozițiile criticate au următorul conținut: „Activitățile de constatare a neregulilor și de stabilire a creanțelor bugetare care sunt în

desfășurare la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență se finalizează și se valorifică cu aplicarea prevederilor Ordonanței Guvernului nr.79/2003, aprobată cu modificări prin Legea nr.529/2003, cu modificările și completările ulterioare.”

Argumentațiile reținute în motivarea soluțiilor pronunțate de Plenul Curții Constituționale vor fi prezentate în cuprinsul deciziilor, care se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art.19 alin.(3) din Legea partidelor politice referitor la numărul membrilor fondatori și numărul județelor din care trebuie să facă parte a fost declarat neconstituțional

În ziua de 26 februarie 2015, Plenul Curții Constituționale a admis, cu majoritate de voturi, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.19 alin.(3) din Legea partidelor politice nr.14/2003, care au următorul conținut „(3) Lista trebuie să cuprindă cel puțin 25.000 de membri fondatori, domiciliați în cel puțin 18 din județele țării și municipiul București, dar nu mai puțin de 700 de persoane pentru fiecare dintre aceste județe și municipiul București.”

Argumentațiile reținute în motivarea soluțiilor pronunțate de Plenul Curții Constituționale vor fi prezentate în cuprinsul deciziilor, care se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Decizii ale Înaltei Curți de Casație și Justiție

Interpretări ÎCCJ cu privire la aplicarea sancțiunii nulității absolute a măsurii de concediere și a deciziei de concediere pentru neacordarea preaviz cu durata minimă

*[*Decizia ÎCCJ nr.8 din 08 Decembrie 2014 privind interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 78 din Codul muncii cu referire la art. 75 alin. \(1\) din același cod, neacordarea preavizului cu durata minimă prevăzută de art. 75 alin. \(1\) din Codul muncii, republicat, respectiv cu durata cuprinsă în contractele colective sau individuale de muncă, dacă aceasta este mai favorabilă angajatului, atrage nulitatea absolută a măsurii de concediere și a deciziei de concediere \(dosarul nr. 7/2014\), publicată în Monitorul Oficial nr. 0138 din 24.02. 2015](#)*

ÎCCJ - Completul competent să judece recursul în interesul legii a admis recursurile în interesul legii formulate de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și de Colegiul de conducere al Curții de Apel Constanța și a stabilit că în interpretarea și aplicarea dispozițiilor

art. 78 din Codul muncii cu referire la art. 75 alin.1 din același cod, **neacordarea preavizului cu durata minimă** prevăzută de art. 75 alin.1 din Codul muncii republicat, respectiv cu durata cuprinsă în contractele colective sau individuale de muncă, dacă aceasta este mai favorabilă angajatului, atrage nulitatea absolută a măsurii de concediere și a deciziei de concediere.

Art. 78. Concedierea dispusa cu nerespectarea procedurii prevazute de lege este lovita de nulitate absoluta.

Art. 75. (1) Persoanele concediate in temeiul art. 61 lit. c) si d), al art. 65 si 66 beneficiaza de dreptul la un preaviz ce nu poate fi mai mic de 20 de zile lucratoare.

În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 76 lit.b din Codul muncii raportat la dispozițiile art. 78 din același cod, **lipsa, din cuprinsul deciziei de concediere, a mențiunii privind durata preavizului** acordat salariatului nu este sancționată cu nulitatea deciziei și a măsurii concedierii, atunci când angajatorul face dovada că i-a acordat salariatului preavizul cu durata minimă prevăzută de art. 75 alin.1 din Codul muncii sau cu durata prevăzută în contractele colective sau individuale de muncă, în ipoteza în care aceasta este mai favorabilă angajatului.

Art. 76. Decizia de concediere se comunică salariatului în scris și trebuie să conțină în mod obligatoriu:

(...)

b) durata preavizului;

Plângerea formulată împotriva deciziei pronunțate de Consiliul Național de Soluționare a Contestațiilor se taxează cu 50% din valoarea contractului

[Decizia ÎCCJ nr. 2 din 19 Ianuarie 2015 privind examinarea recursului în interesul legii formulat de Colegiul de conducere al Curții de Apel Cluj privind stabilirea taxei judiciare de timbru în cazul plângerii împotriva hotărârilor Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor în aplicarea art. 285¹ raportat la art. 287¹⁷ alin. \(2\) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii \(Dosar nr. 8/2014\), publicată în Monitorul Oficial nr. 0117 din 13.02.2015](#)

ÎCCJ - Completul competent să judece recursul în interesul legii a admis recursul în interesul legii formulat de Colegiul de conducere al Curții de Apel Cluj și a stabilit că în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art.285¹ raportat la art.287¹⁷ alin.(2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii plângerea formulată împotriva deciziei pronunțate de Consiliul Național de Soluționare a Contestațiilor se taxează cu 50% din suma prevăzută la art.287¹⁷ alin.(2), reprezentând valoarea contractului.

Practica neunitară a fost generată de două orientări ale instanțelor, respectiv taxa judiciară în sumă fixă și taxa judiciară la valoarea contractului.

Într-o orientare jurisprudențială, instanțele au considerat că plângerea este supusă **taxei judiciare în sumă fixă** de 2 lei, respectiv de 4 lei deoarece, având ca obiect decizia adoptată de CNSC în soluționarea contestației formulate împotriva unui act administrativ, nu are legătură nemijlocită cu un contract deja încheiat ori cu repararea prejudiciului cauzat.

Într-o altă orientare jurisprudențială, instanțele au apreciat că plângerea este supusă taxei judiciare de timbru la valoare, ceea ce rezultă din interpretarea gramaticală a prevederilor art. 285¹ din OUG nr. 34/2006, care conține o normă de trimitere la "sume" prevăzute la art. 287¹⁷ din ordonanța de urgență. De asemenea, în considerarea principiului potrivit căruia în situații identice se impun soluții identice, a fost invocat argumentul referitor la egalitatea de tratament între persoanele care aleg calea contestației la CNSC și cele care aleg calea procedurii contencioase în fața tribunalului.

Curtea a considerat că din interpretarea dispozițiilor citate, rezultă cu evidență faptul că art. 287¹⁷ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 reglementează două ipoteze diferite pentru determinarea taxelor judiciare de timbru datorate pentru cererile introduse, potrivit prevederilor ordonanței de urgență, la instanțele judecătorești, și anume:

- ipoteza cererilor evaluabile în bani, reglementată de art. 287¹⁷ alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006, atunci când cererea fie vizează contracte (care intră în sfera de aplicare a ordonanței de urgență), fie are ca obiect repararea prejudiciului cauzat și se taxează în funcție de valoare, conform criteriilor indicate la lit. a)-g) ale alineatului respectiv;
- ipoteza cererilor neevaluabile în bani, reglementată de art. 287¹⁷ alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006, pentru care se datorează taxa judiciară de timbru în cuantum fix de 4 lei.

În aceeași hotărâre, instanța a mai precizat că în situația în care, odată cu plângerea împotriva deciziei pronunțate de CNSC, partea formulează și capete de cerere vizând contractele aflate în sfera de aplicare a ordonanței de urgență și/sau repararea prejudiciului, în aplicarea dispozițiilor art. 34 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013, cu modificările și completările ulterioare, **taxa judiciară de timbru se datorează pentru fiecare capăt de cerere, după cum acesta este sau nu evaluabil în bani, respectiv:**

- o taxă fixă determinată potrivit art. 285¹ raportat la art. 287¹⁷ alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006, pentru capătul de cerere având ca obiect plângerea împotriva deciziei Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor;
- o taxă calculată la valoare, potrivit art. 287¹⁷ alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 pentru capetele de cerere având ca obiect contractele aflate în sfera de aplicare a ordonanței și/sau repararea prejudiciului cauzat.

Art. 308 din Codul penal reprezintă o variantă atenuată a infracțiunii de delapidare prevăzute de art. 295 din Codul penal

[Decizia ÎCCJ nr. 1 din 19 Ianuarie 2015 privind examinarea prin care se solicită stabilirea infracțiunii prevăzută de art. 308 din Codul penal dacă este o infracțiune autonomă, o cauză de reducere a limitelor de pedeapsă sau o formă atenuată a infracțiunii prevăzute de art. 295 din Codul penal \(Dosar nr. 29/1/2014/HP/P\), publicată în Monitorul Oficial nr. 0105 din 10.02.2015](#)*

ÎCCJ – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a admis sesizarea formulată de către Curtea de Apel Oradea - Secția penală și pentru cauze cu minori în Dosarul nr. 1.819/271/2009*, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a problemelor de drept, respectiv: dacă infracțiunea prevăzută de art. 308 din Codul penal este o infracțiune autonomă, o cauză de reducere a limitelor de pedeapsă sau o formă atenuată a infracțiunii prevăzute de art. 295 din Codul penal și dacă pentru infracțiunea prevăzută de art. 308 din Codul penal termenul de prescripție a răspunderii penale este de 5 ani, potrivit art. 154 alin. (1) lit. d) din Codul penal, corespunzător limitelor de pedeapsă reduse și cuprinse între 1 an 4 luni închisoare și 4 ani 8 luni închisoare, sau este de 8 ani, potrivit art. 154 alin. (1) lit. c) din același cod, corespunzător limitelor de pedeapsă stipulate de lege pentru forma de bază, respectiv între 2 ani și 7 ani închisoare.

Stabilește că dispozițiile **art. 308 din Codul penal reprezintă o variantă atenuată a infracțiunii de delapidare prevăzute de art. 295 din Codul penal.**

ART. 295

Delapidarea

(1) Insusirea, folosirea sau traficarea de catre un functionar public, in interesul sau ori pentru altul, de bani, valori sau alte bunuri pe care le gestioneaza sau le administreaza se pedepseste cu inchisoarea de la 2 la 7 ani si interzicerea exercitarii dreptului de a ocupa o functie publica.

(2) Tentativa se pedepseste.

ART. 308

Infractiuni de coruptie si de serviciu comise de alte persoane

(1) Dispozitiile art. (...) 295 (...) privitoare la functionarii publici se aplica in mod corespunzator si faptelor savarsite de catre sau in legatura cu persoanele care exercita, permanent ori temporar, cu sau fara o remuneratie, o insarcinare de orice natura in serviciul unei persoane fizice dintre cele prevazute la art. 175 alin. (2) ori in cadrul oricarei persoane juridice.

(2) In acest caz, limitele speciale ale pedepsei se reduc cu o treime.

Cu privire la calcularea **termenului de prescripție** a răspunderii penale ÎCCJ a concluzionat că se ține seama de pedeapsa prevăzută de art. 295 din Codul penal raportat la art. 308 alin. (2) din Codul penal.

PROIECTE LEGISLATIVE

Propunerile din proiectul noului cod fiscal cu impact asupra profesiilor libere

În ședința de guvern din data de 18 februarie 2015, au fost introduse pe ordinea de zi, în primă lectură, proiectele noului Cod Fiscal și cel al Codului de Procedură Fiscală. În aceeași zi, acestea au intrat în dezbatere publică și pot fi consultate [aici](#).

Deși proiectul cuprinde modificări de anvergură la majoritatea capitolelor, în cele ce urmează ne vom referi la modificările care vor avea impact asupra profesiilor libere și asupra avocaturii în special.

Definirea „profesiei libere” în scop fiscal

În cadrul titlului I „Dispoziții generale”, se propune includerea definiției „profesiei libere” în scop fiscal, modificarea definiției activității independente și introducerea criteriilor care îndeplinite cumulativ definesc existența unei activități independente în general și a profesiei libere în special.

Conform proiectului, **profesii libere** reprezintă acele ocupații exercitate pe cont propriu de persoane fizice, potrivit actelor normative speciale care reglementează organizarea și exercitarea profesiei respective.

Profesiile libere îndeplinesc următoarele condiții cumulative: existența unui cod etic/deontologic, a unui nivel specific/corespunzător de pregătire pentru practicarea profesiei și a unui corp/ordin profesional cu rol de reprezentare, reglementare și supraveghere a profesiei;

În ceea ce privește noțiunea generică de activitate independentă, care include și profesiile libere, aceasta este redefinită, fiind introduse și criteriile cumulative pentru considerarea unei activități ca fiind independente.

Potrivit proiectului, **activitate independentă** este ”orice activitate desfășurată de către o persoană fizică, cu regularitate, pe cont propriu, în scopul obținerii de venituri. Definirea activității independente presupune îndeplinirea cel puțin a următoarelor criterii:

- persoana fizică dispune de libertatea de alegere a desfășurării activității, a locului de desfășurare a acesteia și a programului de lucru;
- activitatea poate fi desfășurată pentru unul sau mai mulți clienți;
- riscul inerent activității desfășurate este asumat de contribuabil;
- activitatea se poate desfășura prin utilizarea patrimoniului afacerii și/sau utilizarea bazei materiale a clientului, a capacității intelectuale și/sau a prestației fizice, în funcție de specificul activității;
- desfășurarea activității se realizează direct sau cu personalul angajat în condițiile legii.

Definirea veniturilor din profesii libere

Spre deosebire de codul fiscal în vigoare, care definește aceste venituri prin referire la calitatea de avocat, notar etc a celor care le obțin, proiectul le definește prin raportare la serviciile cu caracter profesional pe care le prestează profesionistul, potrivit actelor normative speciale.

Astfel, potrivit art Art. 66. Din proiect

” (1) Veniturile din activități independente cuprind veniturile din activități de producție, comerț, prestări de servicii, veniturile din profesii libere și veniturile din drepturi de proprietate intelectuală, realizate în mod individual și/sau într-o formă de asociere, inclusiv din activități adiacente.

(2) Constituie **venituri din profesii libere** veniturile obținute din prestarea de servicii cu caracter profesional, potrivit actelor normative speciale care reglementează organizarea și exercitarea profesiei respective.”

Principalele schimbări propuse în materia impozitării veniturilor din activități independente

Se propune **diminuarea cotei de impozit pe venit de la 16%, la 14%**, aplicată asupra venitului impozabil realizat începând cu data de 1 ianuarie 2019, pentru determinarea impozitului corespunzător fiecărei surse din mai multe categorii de venituri, inclusiv activități independente.

În ceea ce privește **condițiile generale pe care trebuie să le îndeplinească cheltuielile efectuate în scopul desfășurării activității independente pentru a putea fi deduse**, proiectul prevede o serie de schimbări.

O propunere constă în modificarea plafonului stabilit pentru deductibilitatea cheltuielilor reprezentând cotizații plătite asociațiilor profesionale. Astfel, **potrivit proiectului, sunt deductibile limitat cotizațiile plătite la asociațiile profesionale în limita a 4000 euro anual**. În prezent, aceste cotizații sunt deductibile în limita a 2% din baza de calcul.

Potrivit proiectului, la stabilirea venitului net anual din activități independente sunt cheltuieli deductibile limitat și sumele plătite în scopul personal al contribuabilului, indiferent dacă activitatea se desfășoară individual sau într-o formă de asociere, în limita echivalentului în lei a 650 euro anual pentru fiecare persoană, reprezentând:

- contribuții la un fond de pensii facultative potrivit Legii nr.204/2006 și cele reprezentând contribuții la fonduri de pensii facultative, calificate astfel în conformitate cu legislația privind

pensiile facultative de către Autoritatea de Supraveghere Financiară, administrate de către entități autorizate stabilite în state membre ale Uniunii Europene sau aparținând Spațiului Economic European;

- prime de asigurare voluntară de sănătate, plătite în scopul personal al contribuabilului, conform Legii nr.95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, cu modificările și completările ulterioare.

Însă, pe de altă parte, se propune eliminarea din sfera cheltuielilor deductibile a celor reprezentând contribuții de asigurări sociale de sănătate prevăzute la titlul V - "Contribuții sociale obligatorii", pentru contribuabili, indiferent dacă activitatea se desfășoară individual și/sau într-o formă de asociere.

La stabilirea venitului net anual / pierderii nete anuale, **se propune deducerea limitată a cheltuielilor reprezentând contribuții de asigurări sociale pentru contribuabili**, potrivit legii, datorate în limita anuală stabilită potrivit prevederilor Titlului V - "Contribuții sociale obligatorii", indiferent dacă activitatea se desfășoară individual și/sau într-o formă de asociere. Deducerea cheltuielilor se efectuează de organul fiscal competent la recalcularea venitului net anual/ pierderii nete anuale.

Veniturile pentru care se datorează contribuția și cotele de contribuții

În ceea ce privește veniturile pentru care se datorează contribuția și cotele de contribuții, conform art. 136, alin. 1, li b) din proiect, sunt supuse contribuțiilor de asigurări sociale veniturile din activități independente, definite conform art. 66.

Conform art 66, alin 2 din proiect, "constituie venituri din profesii libere veniturile obținute din prestarea de servicii cu caracter profesional, potrivit actelor normative speciale care reglementează organizarea și exercitarea profesiei respective".

Însă art. 149 din proiect prevede excepții specifice privind veniturile din activități independente, respectiv "**persoanele fizice asigurate în sisteme proprii de asigurări sociale, care nu au obligația asigurării în sistemul public de pensii**, precum și persoanele care au calitatea de pensionari, **nu datorează contribuția de asigurări sociale pentru veniturile prevăzute la art. 136 alin. (1) lit. b)**".

CJUE: Condiția privind inexistența unei datorii restante la bugetul de stat și/sau la bugetul local la data depunerii cererii de ajutor este contrară reglementărilor europene

[Ordonanța Curții \(Camera a șasea\) din 4 decembrie 2014 \(cerere de decizie preliminară formulată de Curtea de Apel Timișoara – România\) – Agenția de Plăți și Intervenție pentru Agricultură \(APIA\) – Centrul Județean Timiș/Curtea de Conturi a României, Camera de Conturi a Județului Timiș](#) (Cauza C-304/13) (1)

Dispozitivul publicat în [Jurnalul Oficial al Uniunii Europene C 56/2](#) din 16.02.2015

Curtea de Justiție a Uniunii Europene a concluzionat că articolul 143c din Regulamentul (CE) nr. 1782/2003 al Consiliului din 29 septembrie 2003 de stabilire a normelor comune pentru schemele de sprijin direct în cadrul politicii agricole comune și de stabilire a anumitor scheme de sprijin pentru agricultori și de modificare a Regulamentelor (CEE) nr. 2019/93, (CE) nr. 1452/2001, (CE) nr. 1453/2001, (CE) nr. 1454/2001, (CE) nr. 1868/94, (CE) nr. 1251/1999, (CE) nr. 1254/1999, (CE) nr. 1673/2000, (CEE) nr. 2358/71 și (CE) nr. 2529/2001, astfel cum a fost modificat prin Actul privind condițiile de aderare a Republicii Bulgaria și a României și adaptările tratatelor pe care se întemeiază Uniunea Europeană, și articolul 132 din Regulamentul (CE) nr. 73/2009 al Consiliului din 19 ianuarie 2009 de stabilire a unor norme comune pentru sistemele de ajutor direct pentru agricultori în cadrul politicii agricole comune și de instituire a anumitor sisteme de ajutor pentru agricultori, de modificare a Regulamentelor (CE) nr. 1290/2005, (CE) nr. 247/2006, (CE) nr. 378/2007 și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1782/2003 trebuie interpretate în sensul că se opun unei reglementări naționale care exclude de la beneficiul ajutorului național complementar producătorii care, la data depunerii cererii lor de ajutor, au datorii restante la bugetul de stat și/sau la bugetul local, în măsura în care nicio condiție privind inexistența unor astfel de datorii nu a făcut obiectul unei autorizări prealabile a Comisiei Europene.

Litigiul principal și întrebarea preliminară

În urma unui control al activității APIA Timiș, Curtea de Conturi a României a constatat printre altele că această agenție a acordat pentru anii 2008-2010, cu încălcarea dispozițiilor Ordinului nr. 215/2010, plăți naționale directe complementare către o serie de agricultori care aveau diverse datorii fiscale și nefiscale la bugetul local și la bugetul de stat.

Condiția privind inexistența unei datorii restante la bugetul de stat și/sau la bugetul local la data depunerii cererii de ajutor este prevăzută în Ordinele ministrului agriculturii, pădurilor și dezvoltării rurale nr. 295/2007 și nr. 215/2010

În cursul procedurii inițiate în fața Curții de Apel Timișoara a fost ridicată problema dacă condiția potrivit căreia agricultorul nu trebuie să aibă datorii restante la bugetul de stat și/sau la bugetul local este compatibilă cu dispozițiile Regulamentului nr. 1782/2003. În special, APIA Timiș susține că, în măsura în care această condiție nu este prevăzută de regulamentul menționat, instituirea unei astfel de condiții în legislația românească contravine regulamentului respectiv și conduce la o aplicare neuniformă a acestuia în Uniunea Europeană.

În aceste condiții, Curtea de Apel Timișoara a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarea întrebare preliminară:

„Dispozițiile [Regulamentului nr. 1782/2003], în special articolul 115 și articolul 135, se opun ca un stat [membru] să instituie condiții suplimentare, neincluse în regulament, pentru acordarea primei către agricultor, respectiv condiția ca acesta «să nu aibă datorii restante la bugetul de stat și/sau la bugetul local, la data solicitării primei?»”

Concluzia Curții a fost că o asemenea condiție este contrară reglementărilor europene în materie.